

Gange i Afdrag, idet de nemlig først blive bragte i Afdrag ved Ansættelsen af Brugsværdien og dernæst af Brugeren i den Værdi, hvortil Indtægten af hans Hartkorn bliver ansat. Der er muligt en Misforstaaelse fra min Side paa dette Punkt, men det forekommer mig dog, at der er nogen Utydelighed tilføiede. — Hovedpunktet i § 6 er unægtelig det, at Gjennemsnitsværdien af en Tønne Hartkorn er ansat eens for det hele Land, idet Minimum af den ikke maa sættes under 25 Ldr. Byg. Jeg maa herved gjøre opmærksom paa, at en saadan Gjennemsnitsværdi paa visse Steder i Sjælland, navnlig i de nordlige og de vestlige Amter, virkelig er altfor høi; jeg tør paastaae, at Gjennemsnitsværdien idetmindste i Viborg Amt ikke nær vil komme op dertil, jeg troer ikke engang, at det vil kunne paastaaes, at den der naaer op til 20 Tønder Byg pr. Tønne Hartkorn. Jeg mener, at vi overhovedet ikke kunne slaae os tiltaals med at fastsætte et Minimum for det hele Land; thi det ligger meget nær, hvad den ærede sidste Taler allerede henledebe Opmærksomheden paa, at Amtsrådene da ville føle sig beroligede, naar de noget nær have holdt sig ved dette Minimum. Men, mine Herrer, vi, der boe i Sjælland, kunne derhos ikke være beroligede ved, at en Tønne Hartkorns Brugsværdi paa Sjælland ansættes til 25 Ldr. Byg, og at den ligeledes i Viborg Amt ansættes til dette Beløb. Jeg vil vel ikke kunne være enig med den ærede sidste Taler i, at Brugsværdien af en Tønne Hartkorn i de bedre Egne af Landet kan være fire Gange saa stor som i de magrere, men jeg troer ganske vist, at man kan sige, at den for Dernes Bedkommende i det Mindste er dobbelt saa høi som i de nordlige og vestlige Amter i Sjælland. Jeg lægger saa megen Vægt paa denne Bestemmelse i § 6, at jeg, dersom der ikke i Lovforslaget bliver sat et Minimum for Brugsværdien, jeg vil ikke sige for hvert Amt, men dog idetmindste for visse Grupper af Amter, ikke vil kunne stemme for Lovforslaget. — Hvad Bestemmelsen i § 7 angaaer, da kan jeg egentligt talt ikke indsee, hvorfor en Mand, der boer paa Landet og har en vis mindre Indtægt, skal svare en større Skat, end den Mand, der boer i en By, og som har den

samme Indtægt. For at anføre et Exempel, skal jeg blot nævne, at ifølge § 7 en Mand paa Landet med 475 Rigsdalers Indtægt skal svare Skat af 450 Rd., hvorimod en Mand i en Kjøbstad, med den samme Indtægt, kun skal svare Skat af 375 Rd., altsaa af 75 Rd. mindre. Dersom den rette Forstaaelse af §§ 6 og 4 er den, at Landbrugens Veilighed ikke skal bringes med i Beregning ved Indtægten, kan jeg vel forstaae det, men ellers ikke. — Naar der i § 9 er fastsat et Minimum for Antallet af de Skattecommuner, hvortil en Skattecommisfairs Hverv skal strække sig, troer jeg, at det vilde være ligesaa nødvendigt, at der fastsættes et Maximum i saa Henseende, thi det ligger grumme nær, at man vil søge at faae saa faa Skattecommisfairs som muligt for at faae tilveiebragt en større Ligelighed ved den hele Beskatning; men dette vilde beels virke forstyrrende paa den hele Expedition og beels, troer jeg, ikke være helbigt i en anden Retning, idet de Krebsse, hvori Skattecommisfairserne komme til at virke, ikke bør være af større Omfang, end at Commisfairserne have et jevnt godt Kjenndskab til Befolkningen i Krebsen. De Diæter, der ere bestemte for disse Skattecommisfairs, troer jeg egentligt talt ere vel høie. Jeg skal dog ikke udtale mig nærmere herom; derimod skal jeg bemærke, at, naar Befordringsgodtgjørelsen er ansat til 1 Rd. pr. Miil, da er det en Selvsølg, at Loven bør indeholde en Bestemmelse om, at Bedkommende, naar de reise med Jernbane eller Dampskib, ikke skulle have 1 Rd. pr. Miil, ligesom jeg overhovedet vilde ansee det for helbigt, at Godtgjørelsen bestaltes efter indleveret Regning, samt at den, hvor Bedkommende havde befordret sig selv, blev sat til det sædvanlige, nemlig 4 Mark pr. løbende Miil. — Med Hensyn til § 12 skal jeg blot gjøre den ganske lille Bemærkning, at det vistnok vilde være det Helbigste, at Bestemmelsen i det 3die Stykkes næstsidste Punktum om, at en samlet Indtægt af under 400 Rd. kan erholde Nedsættelse uden Selvangivelse, blev rykket op til 6te Linie i Stykkets Begyndelse, saaledes, at det der omtrent kom til at hedde: „ . . . er Skattecommissionen berettiget til uden videre at foretage en Nedsættelse, naar den samlede Indtægt er under